

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. H.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. O. H., advokátkou v Ž., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky**, Bratislava, Župné nám. č. 13, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 9 C 206/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2008 sp.zn. 8 Co 221/2008, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2008 sp.zn. 8 Co 221/2008 vo výroku, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol v časti o náhradu nemajetkovej ujmy 9 958,18 € (300 000,-- Sk) **o d m i e t a**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2008 sp.zn. 8 Co 221/2008 vo výroku, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v zostávajúcej časti a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 10. apríla 2008 č.k. 9 C 206/2007-83 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 277 347,45 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 171 103,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 18 568,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 39 922,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 42 604,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 48 497,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, so 17,6 % úrokom z omeškania ročne z istiny 52 368,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, s 15,5 % úrokom z omeškania ročne z istiny 59 680,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, s 13 % úrokom z omeškania ročne z istiny 58 290,-- Sk od 17.2.2007 do zaplatenia, s 12 % úrokom z omeškania ročne z istiny

49 981,-- Sk od 17.2.2007 do zaplattenia, všetko spolu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi na trovách konania na súdnom poplatku 3 000,-- Sk a na trovách právneho zastúpenia na účet jeho advokátky 124 048,80 Sk, všetko spolu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 14 C 542/1996 došlo k pried'ahom v konaní, ktorá skutočnosť nesporne vyplynula z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 221/04 zo dňa 10.3.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 1.4.2005 a ktorý konštatoval, že v čase od 22.9.1997 do 28.5.1998 a ďalej od 9.6.1998 do 8.10.2004 bol Okresný súd Žilina v uvedenej veci nečinný. Došlo tak k pried'ahom v konaní, ktoré neboli spôsobené ani zložitost'ou veci a ani správaním sa účastníkov, ale postupom Okresného súdu Žilina. Aj keď tento napokon žalobe vyhovel, keď zaviazal Ž., s.r.o. zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 541 013,-- Sk s príslušenstvom, ktorá škoda mu bola spôsobená v dôsledku autohavárie pri plnení pracovných povinností na služobnej ceste v zahraničí, žalobca sa už uspokojenia svojej pohľadávky nedomohol. Ž., s.r.o. mu totiž predmetnú sumu dobrovoľne nevyplatila a konajúci exekútor žalobcu ako oprávneného oboznámil s tým, že povinný nemá zriadený žiadny účet v peňažnom ústave a nevlastní ani iné majetkové práva a cenné papiere. Z toho dôvodu nebolo možné právo priznané právoplatným a vykonateľným rozsudkom žiadnym zo spôsobov uvedených v zákone č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) vymôcť. Vychádzajúc z uvedeného sa prvostupňový súd stotožnil s názorom žalobcu, že v dôsledku pried'ahov vo vyššie uvedenom konaní došlo na jeho strane ku škode, spočívajúcej v nemožnosti vymozenia súdom priznanej sumy vo výške 541 013,-- Sk. S poukazom na uvedené a pri aplikácii ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, potom žalobe v prevažnej časti vyhovel. V súvislosti s právnou kvalifikáciou poukázal na to, že vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a nie zo zákona č. 58/1969 Zb., tak ako to tvrdila žalovaná, pretože nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý konštatoval pried'ahy v konaní, bol zo dňa 10. marca 2005, teda už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. (1.7.2004). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol preto, lebo žalobca sa domáhal aj zaplattenia nemajetkovej ujmy vo výške 300 000,-- Sk, postupujúc podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, a to aj napriek tomu, že mu už bola Ústavným súdom Slovenskej republiky priznaná nemajetková ujma vo výške 50 000,-- Sk za pried'ahy v súdnom konaní. Prvostupňový súd vyslovil názor, že túto čiastku musí rešpektovať, pretože nie je možné si uplatniť vyššiu nemajetkovú ujmu, ako tú, ktorá už bola priznaná nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie tak žalobcu ako aj žalovanej rozsudkom z 28. októbra 2008 sp.zn. 8 Co 221/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej náhradu trov (celého) konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s názorom odvolateľa (rozumej žalovanej – pozn. dovolacieho súdu) v tom, že v prejednávanej veci prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a nie zo zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, v dôsledku čoho aj vo veci nesprávne rozhodol. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo to, že k priet'ahom v konaní vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 14 C 542/1996 došlo v čase od 22.9.1997 do 28.5.1998 a od 9.6.1998 do 8.10.2004. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý umožňuje odškodňovať tak fyzické ako aj právnické osoby za zbytočné priet'ahy v konaní nadobudol účinnosť 1.7.2004. Na základe toho, kedy došlo k priet'ahom v konaní a z toho, kedy nadobudol účinnosť vyššie citovaný právny predpis je zrejmé, že k priet'ahom v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina došlo v prevažnej časti ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktorý bol účinný do 30.6.2004. Len malá časť obdobia, kedy došlo k priet'ahom v konaní, spadá do režimu účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., a síce doba od 1.7.2004 do 8.10.2004. Podľa § 27 citovaného zákona sa tento vzťahuje na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Z uvedeného je potom zrejmé, že prvostupňový súd mal správne na prejednávanú vec aplikovať ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. V tejto súvislosti odvolací súd vyslovil názor, že nie je rozhodujúci dátum, kedy došlo k vyhláseniu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Obdobie od 1.7.2004 do 8.10.2004, ktoré je možné posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. odvolací súd nehodnotil ako dobu, ktorú možno považovať za priet'ah v konaní. Po ustálení právnej kvalifikácie žalobcom uplatneného práva sa odvolací súd ďalej zaoberal tým, či zákon č. 58/1969 Zb. umožňuje odškodňovať aj také fyzické a právnické osoby, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných priet'ahov v konaní, pričom dospel k záveru, že ustanovenia tohto zákona, na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z.z., takéto práva fyzickým ani právnickým osobám výslovne nepriznávajú. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení §§ 142 ods. 1, 151 ods. 1 a 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaná, ktorá mala vo veci úspech si trovy konania neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, teda zaviazže žalovanú zaplatiť žalobcovi 42 400,17 € (1 277 347,45 Sk) s príslušenstvom ako aj náhradu nemajetkovej ujmy 9 958,18 € (300 000,-- Sk) a trovy konania, všetko do troch dní. Odvolaciemu súdu vytkol, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) jednak v tom, že na prejednávajúcu vec je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. a nie zákona č. 514/2003 Z.z. a jednak v tom, že zákon č. 58/1969 Zb. výslovne nepriznáva právo odškodniť tie fyzické a právnické osoby, ktoré sa domáhajú náhrady škody z dôvodu zbytočných prietáhov v konaní. Poukázal na to, že je nesporné, že obdobie kedy došlo k prietahom v konaní na Okresnom súde Žilina sp.zn. 14 C 542/1996 je ohraničené časovým úsekom od 22.6.1997 do 18.5.1998 a ďalej od 9.6.1998 do 8.10.2004. Teda k prietahom v konaní dochádzalo tak za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd použil ako hlavné rozlišovacie kritérium na určenie právnej normy, ktorou sa má spravovať režim právneho vzťahu, dĺžku prietáhov v konaní v tom-ktorom právnom režime. Toto kritérium na výber jednej z dvoch kolidujúcich noriem však nemá oporu v dotknutých právnych predpisoch ani vo všeobecných právnych normách. Na rozdiel od tohto kritéria, s ohľadom na všetky okolnosti označil ako vhodnejšie použitie kritéria okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o existencii škody, čo v jeho prípade bolo 26.9.2005, kedy mu bola doručená písomná informácia konajúceho exekútora o nevykonalnosti jeho pohľadávky. Aj za predpokladu, že by sa daná vec mala posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., aj v takom prípade je nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu dôvodný. Aj keď tento zákon výslovne neuvádza, že nesprávnym úradným postupom sú aj prietahy v konaní, je z logického výkladu pojmu “nesprávny úradný postup“ zrejmé, že postup rozporný so zákonom, alebo s ústavou nemôže byť za žiadnych okolností chápaný ako správny, ale logicky musí byť považovaný za nesprávny. V časti žalobného návrhu o náhradu nemajetkovej ujmy žalobca zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe ako aj v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku pričom vyslovil názor o potrebe rozlišovania dvoch samostatne stojacích nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy jednak podľa § 56 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a jednak podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), prejednal dovolanie bez

nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania opiera o ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia možno za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie vo veci samej. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku (či ho formálne označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

Z porovnania výrokových častí rozsudkov súdov nižších stupňov je zrejmé, že odvolací súd napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v skutočnosti (podľa obsahu) jeho rozsudok v časti zamietnutia žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy 9 958,18 € (300 000,-- Sk) potvrdil a tento rozsudok zmenil len v zostávajúcej (ostatnej) časti týkajúcej sa zaplata 42 400,17 € (1 277 347,45 Sk) s príslušenstvom, v ktorej na rozdiel od súdu prvého stupňa žalobu zamietol. Z hľadiska prípustnosti dovolania žalobcu je podstatné, že oba rozsudky (tak prvostupňový ako aj odvolací) sú súhlasné v tom, že (zhodne) žalobu v časti o zaplata nemajetkovej ujmy zamietli. Z uvedeného vyplýva, že táto časť rozsudku odvolacieho súdu, ktorá bola žalobcom napadnutá, má povahu potvrdzujúceho

rozsudku (vo výroku ktorého prípustnosť dovolania odvolací súd nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky), preto je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu pre uvedenú časť nie je založená podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Pokiaľ však odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu v časti o zaplatenie 42 400,17 € (1 277 347,45 Sk) zamietol, proti tejto časti výroku rozsudku odvolacieho súdu je podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie prípustné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a ani dovolací súd jej existenciu z obsahu spisu nezistil.

Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolaací súd pri svojom právnom názore o zamietnutí žaloby v jej (už vyššie uvedenej) zostávajúcej časti vychádzal z toho, že pokiaľ k priesťahom v konaní vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 14 C 542/1996 došlo v období od 22.9.1997 do 28.5.1998 a ďalej od 9.6.1998 do 8.10.2004, došlo k nim v prevažnej časti ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a len malá časť tohto obdobia spadá do režimu zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.7.2004; obdobie od 1.7.2004 do 8.10.2004, ktoré v zmysle § 27 zákona č. 514/2003 Z.z. možno posudzovať podľa ustanovení tohto zákona však nie je dobou, ktorú možno považovať za priesťah v konaní a preto mal súd prvého stupňa na vec aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., ktorého ustanovenia však práva fyzickým a právnickým osobám na náhradu škody z dôvodu zbytočných priesťahov v konaní výslovne nepriznávajú.

Dovolaací súd sa s uvedeným názorom odvolacieho súdu nestotožňuje.

Občianskej súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené (§ 3 O.s.p.).

V konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná (§ 6 O.s.p.).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priesťahov (...).

Ako uvádza Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 10. marca 2005 I. ÚS 221/04 (spomenutom už vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia), účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáhala odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02). Z uvedeného tak možno podľa názoru dovolacieho súdu vyvodit', že

prieťahy v konaní sú trvajúcim protiprávnym stavom (až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci) a v každom okamihu ich existencie dochádza k rovnakému porušovaniu toho istého práva (t.j. práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy).

Vychádzajúc z uvedeného, pokiaľ teda žalobcovi bola spôsobená škoda v dôsledku prieťahov v súdnom konaní, bez ohľadu na skutočnosť, že vznikli ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ trvali do doby po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. bolo potrebné o žalobcom uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodnúť podľa tohto zákona. Hodnotenie prieťahov v konaní tak, ako to prezentoval odvolací súd je tak neprijateľné, nesprávne, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), keď odvolací súd aplikoval nesprávny právny predpis.

Dovolací súd preto rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie; v obsahovo potvrdzujúcej časti dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júla 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová